

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **H. s. V.**, zastoupeného JUDr. Markem Görgesem, advokátem se sídlem v Plzni, Malá 6, za účasti **Krajského úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2006, č. j. 57 Ca 51/2005 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 6. 2005, č. j. ŽP/4706/05. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Městského úřadu Kralovice ze dne 24. 2. 2005, č. j. OŽP/650/04, ve věci změny honitby K., a dále rozhodnutí č. j. OŽP/964/04-r, ve věci uznání společenství honitby V.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru žaloba nebyla podána opožděně, neboť nedošlo k náhradnímu doručení rozhodnutí správního orgánu uložením u držitele poštovní licence dne 12. 7. 2005.

Stěžovatel namítá, že doručení fikcí dle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné aplikovat pouze v případě, že adresát písemnosti, kterému má být tato doručena do vlastních rukou, nebyl zastížen, ačkoli se v místě doručení zdržuje. Honební starosta, jakožto osoba oprávněná přebírat za stěžovatele písemnosti, se však v době doručování zásilky v místě doručení nezdržoval, neboť byl na zahraniční dovolené. S ohledem na tuto skutečnost proto nebyly splněny zákonné podmínky pro doručení správního rozhodnutí fikcí a dnem doručení správního rozhodnutí, které stěžovatel napadl žalobou, je den, kdy stěžovatel předmětné rozhodnutí fakticky převzal, tj. 26. 7. 2005. Od tohoto dne také počala běžet zákonná lhůta pro podání žaloby, která skončila dnem 26. 9. 2005, a proto žaloba podaná ke krajskému soudu dne 23. 9. 2005 byla podána v zákonné lhůtě a včas. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na znění ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu a rozdílnost právní úpravy doručování písemností fyzickým a právnickým osobám. Uvádí, že v případě právnických osob na rozdíl od osob fyzických nemusí být pro doručení písemností fikcí splněna podmínka fyzické přítomnosti osoby v místě doručování, pokud právnická osoba vyvíjí na uvedené adrese svou činnost. Žalovaný dále namítá, že stěžovatel měl (vědom si skutečnosti, že probíhá správní řízení před žalovaným) učinit příslušné kroky, aby v době údajné nepřítomnosti statutárního zástupce byla přebíráním doručovaných písemností pověřena jiná osoba. Žalovaný má zato, že krajský soud zcela správně posoudil, že žaloba stěžovatele byla podána opožděně, a proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobou podanou u krajského soudu dne 23. 9. 2005 se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2005, č. j. ŽP/4706/05, kterým v odvolacím řízení zrušil rozhodnutí Městského úřadu Kralovice ze dne 24. 2. 2005, č. j. OŽP/650/04, ve věci změny honitby K., a dále rozhodnutí č. j. OŽP/964/04-r, ve věci uznání společenství honitby V.

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou ve věci dány podmínky řízení, za nichž by mohl jednat ve věci samé, přičemž zjistil, že žaloba stěžovatele byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění usnesení, kterým krajský soud žalobu dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl, poukázal na obsah správního spisu, z něhož vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručováno do vlastních rukou na adresu sídla uvedeného ve stanovách i v žalobě, kde nebyl v době doručování zastížen, a proto mu byla zásilka dne 12. 7. 2005 uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, o čemž byl vyrozuměn. Z dodejky prokazující doručení uvedené poštovní zásilky dále krajský soud zjistil, že poštovní zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného byla stěžovatelem vyzvednuta dne 26. 7. 2005. Vzhledem k tomu, že zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného byla uložena na poště dne 12. 7. 2005 a stěžovatel si tuto zásilku ve lhůtě tří dnů od uložení nevyzvedl, byl poslední den této lhůty, který připadl na pátek 15. 7. 2005, dnem doručení předmětného rozhodnutí dle § 24 odst. 2 správního řádu. Krajský soud proto uzavřel, že poslední den dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na čtvrtek 15. 9. 2005 a protože stěžovatel podal žalobu ke krajskému soudu až dne 23. 9. 2005, stalo se tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. Dle názoru stěžovatele krajský soud pochybil, když žalobu jako opožděnou odmítl, přestože nebyly splněny zákonné podmínky pro náhradní doručení poštovní zásilky, neboť honební starosta stěžovatele jakožto statutární orgán a osoba oprávněná k přebírání písemností se v době doručování v místě doručení nezdržoval. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel zpochybňuje správnost závěru krajského soudu o opožděnosti podání žaloby s tím, že nebylo možné v jeho případě aplikovat ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, neboť z jím předložených listin vyplývá, že se v rozhodné době, tj. v době doručování rozhodnutí žalovaného, v místě doručování nezdržoval. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto kasační námitku stěžovatele za opodstatněnou, a to z následujících důvodů:

Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Postup při doručování písemností upravují ustanovení § 24 odst. 2, 3 a 4, § 25 odst. 1, 2 a 3 a § 26 odst. 1 a 2 téhož zákona.

Dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Fikci doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu může adresát, jemuž je doručováno jako fyzické osobě, vyvrátit, pokud prokáže, že se v místě doručení v předmětné době nezdržoval. Jinak je tomu však v případě doručování právnické osobě. Zdržováním se právnické osoby v místě doručení ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu se rozumí, že právnická osoba v daném místě vyvíjí svou podnikatelskou nebo jinou činnost, za jejímž účelem byla zřízena, a to prostřednictvím svých zaměstnanců nebo jiných osob. Na rozdíl od doručování fyzickým osobám tedy nemusí být pro aplikaci ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu splněna podmínka fyzické přítomnosti osoby v místě, kam se doručuje, ale zcela postačuje, pokud na adrese pro doručování právnická osoba vyvíjí svou činnost.

V dané věci bylo rozhodnutí žalovaného doručováno stěžovateli jakožto právnické osobě, tedy H. s. V. Písemnosti, které jsou určeny orgánům nebo organizacím, se doručují pracovníkům oprávněným za orgány nebo organizace přijímat písemnosti, a není-li takových pracovníků, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za orgán nebo organizaci jednat (§ 25 odst. 1 správního řádu).

Ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu je přitom třeba vykládat tak, že písemnosti určené právnickým osobám (organizacím) se doručují na adresu sídla právnické osoby, popř. na jinou adresu, kterou pro účely doručení sdělila, a tyto písemnosti jsou přijímány pověřenými zaměstnanci právnické osoby, a není-li jich, osobami oprávněnými za právnickou

osobu jednat (např. statutárním orgánem). Citované ustanovení není ve vztahu k ustanovení § 24 správního řádu speciální právní normou, neboť to, co každé z nich upravuje, je odlišné. Ustanovení § 25 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. řeší, kdo přijímá písemnosti doručované právníkům osobám, tedy kdo je oprávněn písemnost jménem právníkové osoby s účinky řádného doručení převzít od osoby vykonávající akt doručení; nevylučuje však, aby se při doručování právníkům osobám postupovalo podle ustanovení § 24 odst. 2. Shodný názor vyslovil i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1004/2003 [publikovaném v SoJ. 2004, 5: 352].

Jestliže se tedy právníká osoba v místě doručení (v sídle nebo na jiném místě, které pro doručení stanovila) zdržuje, avšak nebyla zastižena (zaměstnanci oprávnění přijímat písemnosti, popř. ti, kdo za ni jednají, nebyli při doručení k dispozici), lze písemnost uložit a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumět. Pokud si právníká osoba (opět prostřednictvím pověřených zaměstnanců, popř. těch, kdo za ni jednají) nevyzvedne písemnost v určené lhůtě, považuje se poslední den za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší soud ve výše citovaném rozhodnutí, ve kterém uvedl: *„Doručuje-li se právníkové osobě písemnost určená do vlastních rukou podle ustanovení § 24 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a nebyl-li na adrese sídla právníkové osoby nebo na jiné adrese, kterou právníká osoba určila pro doručení písemností, zastižena nikdo, kdo by byl oprávněn takovou písemnost převzít, ačkoliv se právníká osoba v místě doručování zdržuje, lze písemnost uložit a právníkovou osobu o tom vhodným způsobem vyrozumět. Jestliže si právníká osoba prostřednictvím pověřených zaměstnanců, popřípadě těch, kdo za ni jednají, nevyzvedne písemnost v úložní lhůtě, považuje se poslední den této lhůty za den doručení písemnosti, i když se právníká osoba (adresát) o uložení nedozvěděla.“*

Stěžovatel, v daném případě právníká osoba – honební společenstvo, vzniklé registrací na základě zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, v podané kasační stížnosti nezpochybňuje, že by se na adrese, na kterou mu byly doručovány písemnosti v průběhu předcházejícího správního řízení a kterou označil jako své sídlo ve stanovách, v podané žalobě i v kasační stížnosti, nezdržoval (tj. nevyvíjel zde svou činnost). Rovněž skutečnost, že předmětná poštovní zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného byla dle údaje na dodejce uložena dne 12. 7. 2005 u místně příslušného provozovatele poštovní licence a stěžovatelem vyzvednuta dne 26. 7. 2005 prostřednictvím statutárního zástupce (honebního starosty), nebyla mezi účastníky řízení sporná. Zásadní otázkou, kterou stěžovatel učinil předmětem přezkumu a o kterou opírá svou kasační stížnost, je otázka správnosti aplikace ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu krajským soudem za situace, kdy se dle tvrzení stěžovatele jeho statutární zástupce jako osoba oprávněná k přebírání poštovních zásilek v době doručování písemnosti v sídle stěžovatele nezdržoval, a to z důvodu pobytu na dovolené v zahraničí.

Stěžovatel toto své tvrzení doložil jednak čestným prohlášením m. K. ze dne 25. 10. 2006, jednak výzvou cestovní kanceláře k úhradě ceny pobytu č. 2005/348 ze dne 7. 4. 2005. Nejvyšší správní soud k takto předloženým listinným důkazním prostředkům uvádí, že jejich věrohodnost či průkaznost v daném případě neposuzoval, neboť zkoumání skutečnosti, zda se statutární zástupce právníkové osoby v době doručování fyzicky nachází či nenachází v místě doručování, nebylo s ohledem na výše uvedenou právní úpravu relevantní. Nepřítomnost statutárního zástupce stěžovatele v sídle právníkové osoby, popř. v místě, které právníká osoba pro doručování stanoví, z výše uvedených důvodů v případě doručování právníkům

osobám nebrání doručení rozhodnutí žalovaného náhradním způsobem dle § 24 odst. 2 správního řádu.

Nejvyšší správní soud z údaje na dodejce, vztahující se k poštovní zásilce obsahující žalobou napadené správní rozhodnutí, ověřil, že tato byla stěžovateli doručována do vlastních rukou na adresu sídla obsaženého ve stanovách, stejně jako v podané žalobě. Bylo tedy záležitostí vnitřní organizace stěžovatele, aby svůj chod v průběhu nepřítomnosti osoby oprávněné za ni přebírat poštovní zásilky zajistil tak, aby mu bylo možné poštovní zásilky doručovat. Pokud tak stěžovatel neučinil, pak byla aplikace ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu o náhradním doručování písemností zcela v souladu se zákonem a stěžovatel si měl být vědom případných následků.

Protože stěžovatelem tvrzené skutečnosti doložené listinami, majícími prokázat pobyt statutárního zástupce stěžovatele na zahraniční dovolené, nemohou vyvrátit správnost závěru krajského soudu o tom, že předmětné správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 15. 7. 2005, postupoval krajský soud zcela v souladu se zákonem, když za den doručení správního rozhodnutí stěžovateli považoval právě uvedené datum. Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu uvádí, že lhůta k podání žaloby určená podle měsíců tak skončila dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, tj. dnem 15. 9. 2005. Uvedený den byl posledním dnem pro včasné podání žaloby u soudu, popř. k jejímu předání k poštovní přepravě. Stěžovatel žalobu podal osobně na podatelnu krajského soudu až dne 23. 9. 2005, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty, a proto krajský soud nepochybil, když žalobu dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu